

ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ

FIDESZ – Magyar Polgári Szövetség

Dr. Szili Katalin
Országgyűlés Elnöke részére

Helyben

Országgyűlés Hivatala

Irományszám: **V/2998**

Érkezett: **2007 MAJ 09.**

írásbeli kérdés

Dr. Gyimesi Endre

Országgyűlési Képviselő

8900 Zalaegerszeg, Kosztolányi u. 8.

Telefon/fax: 92/511-135, 92/511-136

„Miért nincs összhang a szakirányítást végző minisztériumok között a vízdíj megállapítás kérdésében” címmel a Házszabály 91.§ alapján kérdést nyújtok be Gyurcsány Ferenc Miniszterelnök Úrhoz. A kérdésre a választ írásban kérem.

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Kérdezem Miniszterelnök Urat, hogy milyen megoldást lát arra, hogy a vízgazdálkodás, vízdíj megállapítás jogszerű gyakorlatának egységes kialakítása érdekében a szakirányítást végző minisztériumok közös nevezőre jussanak?

Kérdezem Miniszterelnök Urat, hogy van-e lehetőség arra, hogy a 168/2006. (VII. 28.) Korm. Rendelet szerint az Önkormányzati és Területfejlesztési Minisztérium szakirányítása alá tartozó Közigazgatási Hivatalok - jogbizonytalanságot generálva – a törvényességi észrevételek során ne képviseljenek teljesen eltérő álláspontot a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium, illetve a Pénzügyminisztérium álláspontjával megegyező és A Minisztériumok által támogatott gyakorlatot folytató városok vízdíj megállapításával kapcsolatban?

Indoklásaként a jogértelmezési problémából eredő gyakorlati nehézségeket az alábbiakban foglalom össze, egyúttal megjegyzem, hogy a kéttényezős szolgáltatási díjrendszert alkalmazza többek között a megyei jogú városok több mint 2/3-a, például Szeged, Szekszárd, Nyíregyháza, Békéscsaba, Sopron, Szombathely, Szolnok, Győr és Kecskemét városa is.

Zalaegerszeg Megyei Jogú Város Közgyűlése 2006. november 16-i ülésén alkotta meg a közműves ivóvízellátás és szennyvízelvezetés díjának megállapításáról szóló többször módosított 35/1999. (XII.3.) számú önkormányzati rendeletét módosító 45/2006. (XI.24.) számú önkormányzati rendeletet.

Az előzményekhez tartozik, hogy 2006. december 14-i keltezéssel a Zala Megyei Közigazgatási Hivatal vezetőjétől valamennyi jegyző részére megkeresés érkezett, amelyben felhívták a figyelmet az esetleges törvénytárgyalásra, és az alkotmánybírósági határozatban foglaltaknak megfelelő rendeletek megalkotására. Ezt követően 2006. december 20-án kelt levéllel a korábbi megkeresést részben annullálva tájékoztatták valamennyi jegyzőt, hogy a vízgazdálkodásról szóló törvény jövő évi (azaz idei) várható módosítására is figyelemmel a vízdíjról szóló rendeletek ellen törvényességi ellenőrzési jogkörben ilyen probléma miatt észrevételt nem tesznek. Ilyen előzmények után a **Nyugat-dunántúli Regionális Közigazgatási Hivatal Zala Megyei**

Kirendeltsége a rendelettel kapcsolatban **törvényességi észrevételt tett**, amelyet 2007. március 30-án vettünk kézhez.

A Közigazgatási Hivatal a rendelet 3. §-ban és mellékletben meghatározott ivóvíz szolgáltatási, csatornaszolgáltatási és tűzoltási célú vízfelhasználás alapidíjra vonatkozó rendelkezéseit a magasabb szintű jogszabály rendelkezéseivel ellentétesnek minősítette, és felhívta az önkormányzatot, hogy a soron következő testületi ülésen, de legkésőbb 2007. április 30-áig a törvénytértés megszüntetésére az intézkedést tegye meg.

A helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. Törvény (Ötv.) 99. § (1) bekezdése értelmében az érintett (jelen esetben a közgyűlés) a felhívásban foglaltakat köteles megvizsgálni és a megadott határidőn belül az annak alapján tett intézkedésről vagy egyet nem értéséről a közigazgatási hivatalt tájékoztatni. A törvényességi észrevétel kézhezvétele utáni soron következő közgyűlésre 2007. május 3-án kerül sor, így a 2007. április 30-i határidő nem tartható, ezért kértük a Közigazgatási Hivatalt a határidő meghosszabbítására. A Közigazgatási Hivatal szóban tájékoztatott, hogy a határidő hosszabbítási kérelmünket tudomásul vették, írásbeli válasz azonban nem érkezett.

A törvényességi észrevételben foglaltakat Zalaegerszeg Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatala megvizsgálta. A hivatal és polgármesterként az általam képviselt álláspont szerint, **a megkifogásolt rendelet felsőbb szintű jogszabállyal nem ütközik, tehát törvénytértés nem áll fenn.**

A Közigazgatási Hivatal felhívását az **Alkotmánybíróság 26/2006. (VI.15.) AB határozatára alapította, megállapítása szerint:** *„A kéttényező díj lényege, hogy az alapidíj független a szolgáltatott ivóvíz mennyiségétől, annak mértéke a vízmérőtől, illetve annak átmérőjétől függ, vagyis a fogyasztástól független díjtétel, míg a másik tényező, Ft/m³ egységár alapul vételével a szolgáltatott, illetve a felhasznált ivóvíz mennyiségétől, a fogyasztástól függ.*

A vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII. Törvény (a továbbiakban: Vtv.) 13. §-ának (3) bekezdése szerint a közüzemi szolgáltatással nyújtott vízért díjat kell fizetni, az önkormányzati vízközműből szolgáltatott ivóvíz díja azonban nem szabad megállapodástól függ, hanem az Ámt. 7. §-ának (1) bekezdése és mellékletének B) pontjában meghatározott listában szereplő 05511 számú tétel szerint hatóság határozza meg. Ez a hatóság az Ámt. hivatkozott szabályai alapján a helyi önkormányzat. ... Az önkormányzati rendelet kibocsátására tehát az Ámt. ad felhatalmazást, de egyúttal megszabja a hatósági ár meghatározásának feltételeit. Az Ámt. 8. § külön a legmagasabb és külön a legalacsonyabb hatósági ár meghatározásának szempontjait úgy állapítja meg, hogy a vállalkozó működésének fedezete biztosított legyen.

Sem az Ámt., sem a Vtv. díjra vonatkozó rendelkezése nem tesz azonban említést alapidíj kötelező megfizetéséről, hanem csak a nyújtott szolgáltatás árát említi. Az önkormányzati rendelet kifogásolt rendelkezései a fogyasztott víz mennyisége alapján számított díjon felül a fogyasztástól független díjtétel (alapidíj) megfizetését is előírják. Ezért az önkormányzati rendelet ellentétes a magasabb szintű jogszabály, nevezetesen az Ámt. és a Vtv. rendelkezéseivel.”

Az **Alkotmány 44/A. §-a** értelmében a helyi képviselő-testület a feladatkörében rendeletet alkothat, amely nem lehet ellentétes magasabb szintű jogszabállyal. A **helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény 16. § (1) bekezdése** szerint a képviselő-testület a törvény által nem szabályozott helyi társadalmi viszonyok rendezésére, továbbá törvény felhatalmazása alapján annak végrehajtására önkormányzati rendeletet alkot. A közműves ivóvízellátás és

szennyvízelvezetés díjának megállapítására a fentebb már hivatkozott Ámt. ad felhatalmazást az önkormányzat számára.

Az árak megállapításáról szóló 1990. évi LXXXVII. törvény (Ámt.) 7. § (1) bekezdése szerint a mellékletben felsorolt termékekre, szolgáltatásokra az ott feltüntetett miniszter, illetve a helyi önkormányzat (a továbbiakban együtt: hatósági ár megállapítója) legmagasabb árat vagy legalacsonyabb árat (a továbbiakban együtt: hatósági ár) állapít meg. A törvény melléklete – a hatósági áras szolgáltatások között – tartalmazza, hogy az önkormányzati tulajdonú vízközműből szolgáltatott ivóvíz díját, valamint az önkormányzati tulajdonú vízközmű által biztosított szennyvízelvezetés, szennyvíztisztítás és -kezelés díját a települési önkormányzat képviselő-testülete állapítja meg. Az Át. 8. § (1) bekezdése egyértelműen előírja, hogy **„a legmagasabb árat úgy kell megállapítani, hogy a hatékonyan működő vállalkozó ráfordításaira és a működéséhez szükséges nyereségre fedezetet biztosítson, tekintettel az elvonásokra és a támogatásokra is”.**

A vonatkozó ágazati törvény, a **vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII. törvény (Vtv.) 13. § (3) bekezdése** arról rendelkezik, hogy: **„A közüzemi tevékenységgel nyújtott szolgáltatásért díjat kell fizetni.”** A Vtv. 15. § (7) bekezdése az ármegállapítás elveit tartalmazza: **„Az árpolitika kialakítása során érvényesíteni kell a vízszolgáltatások, a vízigénybevétel céljától függő költségek megtérülésének elvét (megkülönböztetve legalább a háztartási, ipari, mezőgazdasági igényeket), figyelembe véve a környezet- és vízkészlet védelemmel összefüggő költségeket, a szennyező fizet elvet. Az árak megállapítása során figyelemmel kell lenni a megtérülés társadalmi, környezeti és gazdasági hatásaira.”**

A települési önkormányzatnak az ivóvíz- és csatornadíjakra vonatkozó rendelet megalkotása során a fenti törvényi felhatalmazások keretei között kell maradnia, ügyelve arra, hogy annak szabályozása ne legyen ellentétes a törvényekkel és más, magasabb szintű jogszabályokkal. Egyik hivatkozott törvény, illetve az azok végrehajtására kiadott Kormányrendelet vagy miniszteri rendelet sem tartalmaz azonban olyan előírást, tilalmat, amely szerint nem volna lehetséges a közszolgáltatás díját akár egy, akár két- vagy többtényezős díjként meghatározni.

Ezen álláspontot támasztja alá az **Alkotmánybíróság** két korábbi döntése, nevezetesen a **1108/H/1995. AB határozat** és a **447/H/1996. AB határozat**, amelyek (egy-egy települési önkormányzat kételemes összetevőjű, határozott összegű „rendelkezésre állási díjat” és mért vagy általánnyal megállapított „vízdíjat” tartalmazó rendeletét vizsgálva) kimondták: **„Az Ötv.-nek abból az előírásából, hogy a települési önkormányzat köteles gondoskodni az egészséges ivóvízellátásról, valamint a Vg. tv.-nek, a Kmv. r.-nek a fentiekben bemutatott rendelkezéseiből nem lehet olyan következtetésre jutni, hogy a fizetendő vízdíjnak egy- kettő- vagy többelemes tényezőből kell állnia. Az Ártv. hatósági ár-megállapítási szabályai ugyancsak nem írják elő sem az egytényezős ármegállapítást, sem pedig a többtényezős ármegállapítás kötelezettségét. A főszabály az, hogy a vízdíj számításánál a fogyasztott víz mennyiségére mindenképpen figyelemmel kell lenni. ...**

Az Alkotmánybíróság a kifejtettek alapján azt állapította meg, hogy a vízdíjak meghatározásának az a jogilag nem tiltott és a gyakorlatban alkalmazott módszere, amely egy-, két- vagy akár több tényező figyelembevételével határozza meg a fogyasztásnak lényegileg megfelelő, annak mennyiségét leginkább tükröző ivóvízdíj hatósági árát, a magasabb szintű jogszabályok előírásaiba nem ütközik.”

A fent idézett jogszabályok és alkotmánybíróági határozatok alapján egyértelmű, hogy az önkormányzatnak a víz- és csatornadíj megállapítása során olyan díjat kell meghatároznia, amely figyelembe veszi a fogyasztott víz mennyiségét, ugyanakkor magában foglalja a közüzemi szolgáltatás költségeit, a hatékonyan működő üzemeltető ráfordításait, valamint a tartós működéshez szükséges nyereséget is. A hatósági ármegállapítás címzettjeként megjelenő önkormányzatnak ezen jogszabályi előírások alkalmazása nemcsak lehetősége, hanem kötelezettsége is.

A törvényességi észrevételben meghivatkozott **26/2006. (VI.15.) AB határozat** a Vtv. fent idézett jogszabályi rendelkezésének **szűkebb értelmezését** fogadta el, amikor kimondta: „A Vtv. 13. §-ának (3) bekezdése szerint a közüzemi szolgáltatással nyújtott vízért díjat kell fizetni...”

Az Alkotmánybíróság ezen értelmezés alapul vételével határozott úgy, hogy a közszolgáltatások nyújtásával kapcsolatos rendelkezésre állási díj megállapítása a jogszabályban adott felhatalmazás kereteinek túllépését jelenti, és ezért alkotmányosértő.

A Közigazgatási Hivatal törvényességi észrevétele indokaként ezen alkotmánybíróági határozatot jelölte meg, és nyilvánította az önkormányzati rendeletünket (melyhez hasonló tartalmú rendelkezéseket fogalmaz meg több magyarországi nagyváros önkormányzati rendelete is) a magasabb szintű jogszabály rendelkezéseivel ellentétesnek.

Az Ámt. melléklete ugyanakkor nem a termékek, hanem a **szolgáltatások között nevesíti** az önkormányzati tulajdonú víziközműből történő vízszolgáltatás és szennyvízelvezetés díját, a Vtv. 13. § (3) bekezdése pedig azt mondja ki, hogy a „közüzemi tevékenységgel nyújtott **szolgáltatásért díjat kell fizetni**”.

Az Ötv. 8. §-a, valamint a Vtv. 4. §-a szerint a települési önkormányzat kötelező közfeladatai közé tartozik az egészséges ivóvízellátás, a csatornázás megoldása, a szennyvizek összegyűjtése, tisztítása, a tisztított szennyvíz elvezetése, a szennyvíziszap ártalommentes elhelyezése. E közfeladatok ellátása nemcsak azt jelenti, hogy a vízcsap megnyitásával egészséges ivóvíz folyjon. Ahhoz, hogy ez megtörténhessen az önkormányzati tulajdonú vízközműveket üzemeltetni kell, amelynek során a szolgáltatónak folyamatosan, előírásoknak megfelelő minőségű ivóvizet kell kitermelnie, azt a fogyasztókhoz az adottságoknak megfelelő körülmények között el kell juttatnia, folyamatos karbantartási és hibaelhárítási tevékenységet kell ellátnia, a jogszabályokban előírt tevékenységeket (pl. vízmérőcsere) el kell végeznie, az állam felé jogszabályokban előírt kötelezettségeit teljesítenie kell. A közüzemi feladatok ellátása, így **a szolgáltatás nyújtása tehát folyamatosan történik**. A szolgáltatás „specialitása” továbbá, hogy azon fogyasztók részére is biztosítani kell a fogyasztás lehetőségét, akik nem, vagy csak ciklikusan veszik igénybe a szolgáltatást. A közszolgáltatás területén ez a folyamatos rendelkezésre állás, az igénybevételi lehetőség folyamatos biztosítása határozza meg alapvetően a szolgáltató gazdálkodását, költségszerkezetét. **A költségek jelentős része – kb. 75-80 százaléka – a fogyasztás mértékétől teljesen független**, akkor is felmerül, ha adott fogyasztási helyen nem történik vízfogyasztás.

A fentiekben ismertetett szabályozás és jogszabály értelmezések alapján **álláspontunk szerint jogilag nem tilalmazott a víz- és csatorna közszolgáltatás hatósági árának megállapításánál többtényezős díjrendszer alkalmazása**, amelynek egyik eleme az alapdíj (mint rendelkezésre állási díjtétel), másik eleme pedig a tényleges fogyasztástól függő díj. **A díj mindkét eleme mögött található szolgáltatás, és teljesül az a feltétel is**, mely szerint a vízdíj számításánál **a fogyasztott víz mennyiségére figyelemmel kell lenni**. A vízdíj legnagyobb részét kitevő fogyasztásfüggő díjelem ugyanis az elfogyasztott vízmennyiség után fizetendő, míg a kisebb részt alkotó alapdíj a vízmérő átmérője alapján kerül számlázásra, és ugyancsak összhangban van a

várható fogyasztási mennyiséggel. **Az alapidj nem a szolgáltatás díján felül, hanem annak részeként kerül megfizetésre**, a kéttényezős díj együttesen nyújt fedezetet a szolgáltatás ráfordításaira.

Álláspontunk szerint a kéttényezős díj alkalmazása a fogyasztók között **igazságosabb teherviselést** is eredményez, mivel a szolgáltatás ráfordításait a terhek differenciált elosztása mellett (lakossági-közületi fogyasztásfüggő díj, ill. mérők átmérőjétől függő alapidj) kell megfizetni. Az alapidj garanciát jelent arra is, hogy az egy fogyasztási helyre eső állandó költségek megfizetése ne kizárólag a szolgáltatást folyamatosan igénybevevő fogyasztókat terhelje, hanem azokat is, akiket a szolgáltatásba bekapcsoltak, a tényleges fogyasztásuk azonban csak időszakos (pl. zártkerti ingatlanok esetében).

Az önkormányzat az ivóvíz- és csatornaszolgáltatás hatósági árát a közszolgáltató Zalavíz Zrt. díjjavaslata alapján fogadja el minden évben, legutóbb a 2006. novemberi testületi ülésen. A díjképzési elvek kidolgozása során a várható költségek és a várható fogyasztás figyelembevételével kerül meghatározásra a szolgáltatás következő évre előrelátható fajlagos költsége, amelyre az önkormányzat által rendeletben meghatározott díjnak kell fedezetet nyújtania. Zalaegerszeg Megyei Jogú Város Önkormányzata szakmai megfontolások alapján 2004. január 1-től alkalmazza a kéttényezős díjrendszert az ivóvíz-szolgáltatás terén, és 2007. január 1-től már a csatornaszolgáltatás terén is.

Szakmailag az ivóvíz- és csatornaszolgáltatás költségszerkezetének az egyre több európai országban alkalmazott, alapidjból és fogyasztási díjból álló kéttényezős díjrendszer felel meg.

Ezt a díjrendszert vezette be az állami tulajdonú vízművek esetében a 47/1999. (XII. 28) KHVM rendelet módosításáról szóló 23/2004.(XII. 16) KvVM rendelet is, illetve ilyen díjrendszert alkalmaz a Magyar Vízközmű Szövetség tagszervezeteinek mintegy 40%-a, a megyei jogú városok több mint kétharmada. Ez felel meg az Európai Parlament és Tanács 2000. október 23-i 2000/60/EK irányelvének is, amely előírja, hogy a víz- és csatornadíjak meghatározása során a tagállamoknak figyelembe kell venni a vízi szolgáltatások költségei visszatérülésének elvét, beleértve a környezeti és a vízkészletek védelmével összefüggő költségeket is, különösen a szennyező fizet elvet. A tagállamoknak 2010-re biztosítaniuk kell a vízközmű működtetésével kapcsolatban felmerülő költségeknek a szolgáltatás igénybevételéért fizetendő díjban való megtérülését.

A Szakminisztérium több kiadott szakmai anyagában állást foglalt az alapidjból és fogyasztásfüggő díjból álló díjmegállapítás mellett, illetve egy 2005-ben kiadott anyagában hivatkozik a **Pénzügyminisztérium hasonló álláspontjára** is. „A Pénzügyminisztérium szintén e tárgyban készített véleményében kifejtette, hogy a hálózatos infrastrukturális szolgáltatások körében egyre inkább többtényezős díjrendszereket alkalmaznak. Ez egyrészt jobban kifejezi a szolgáltatás valós költségeit, másrészt a felhasználók számára is racionálisabb magatartást tesz lehetővé. A víz- és csatornaszolgáltatás körében terjedőben van a kéttényezős díj: a szolgáltatás folyamatos rendelkezésre állásának költségeire nyújt fedezetet az ún. alapidj, a fogyasztás mennyiségéhez igazodó díjban térülnek meg az azzal kapcsolatos (jórészt változó) költségek.”

Jelenleg csaknem valamennyi közszolgáltatási ágazatban kéttényezős díjrendszert alkalmaznak, így többek között a települési hulladékkezelési közszolgáltatást, a földgázellátási közszolgáltatást, vagy a távbeszélő-szolgáltatást szabályozó ágazati jogszabályok ezt a díjképzési elvet követik.

A **Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium** eljuttatta a Zalavíz Zrt-hez a kéttényezős tarifarendszer vízügyi ágazatban történő alkalmazásával kapcsolatos **állásfoglalását**, melyben kifejti: „A vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII. Törvény (Vgtv.) 13. §-ának (3) bekezdése szerint a „közüzemi tevékenységgel nyújtott szolgáltatásért” kell a díjat fizetni, továbbá az árak megállapításáról szóló 1990. évi LXXXVII. Törvény (Ámt.) melléklete sem terméknek, hanem szolgáltatásnak minősíti mind az állami tulajdonú, mind pedig az önkormányzati tulajdonú vízműből történő víz díját. Mindkét törvény szóhasználatára kifejezi, hogy a közműves ivóvíz-szolgáltatás díjának meghatározásakor nem csupán a fogyasztók által vételezett ivóvíz ellenértékét, hanem az ivóvíz rendelkezésre állásának feltételeit, az ivóvízhálózat igénybe vételre alkalmas állapotban tartását biztosító szolgáltatás árát is figyelembe kell venni...Ezen rendelkezésből azonban – összhangban az 1108/H/1995., valamint a 447/H/1996. AB határozatban kifejtettekkel – **megítélésem szerint nem vezethető le a többletényezős díjrendszer alkotmányellenessége.**”

A **Vízügyi Szakállamtitkár** a mellékelt levelében arról is értesítette a szolgáltatót, hogy a fentiekkel kapcsolatos **álláspont**ról **dr. Persányi Miklós miniszter dr. Bihari Mihályt, az Alkotmánybíróság elnökét is tájékoztatta.**

A fenti részletes indokolás alapján úgy véljük, nem indokolt a közműves ivóvízellátás és szennyvízelvezetés díjának megállapításáról szóló önkormányzati rendelet módosítása, álláspontunk szerint a díjrendszer megfelel a jogszabályi és alkotmányossági követelményeknek. Az alapidő eltörlésével ugyanakkor a közszolgáltatás során felmerülő fix költségek egy része fedezet nélkül maradna, ezáltal veszélybe kerülhetne a közfeladat megfelelő ellátása.

Míndezek alapján az **ivóvíz- és szennyvíz szolgáltatási ágazatban problémát jelent, hogy a díjmegállapítás elvei központi jogszabályban nem szabályozottak**, illetőleg csak az állami tulajdonú vízművekből szolgáltatott víz- és csatornadíjak esetében született miniszteri rendelet e témában. A **jogbizonytalanság megszüntetésére szakmailag indokolt**, az uniós irányelveket is szem előtt tartó **és alkotmányos megoldás** lenne, ha egy általánosan alkalmazandó jogszabály **egyértelműen leírná az árképzés módját**, és az állami tulajdonú vízművekre vonatkozó szabályozáshoz hasonlóan **meghatározná a közszolgáltatásért fizetendő díj összetételét, elemeit.**

A többi közszolgáltatási ágazathoz hasonlóan a vízszolgáltatás terén is fontos, hogy az önkormányzati jogalkotási folyamat egységes díjpolitikai irányelvek mentén valósuljon meg, amelyhez nélkülözhetetlen a központi szintű iránymutatás. A vízgazdálkodásról szóló törvény 2. § (1) bekezdés a) pontjában, valamint (2) bekezdésében foglaltak értelmében a **Kormány jogosult az árpolitika kialakítására.**

A rendelkezésünkre álló információk alapján – a jelenlegi ütemezés szerint – 2008. január 1-jei hatályba lépéssel várható a készülő **új vízközmű törvény** elfogadása, amely A Szakminisztérium tervei szerint már az idei évi díjfogadási időszakban megjelenhet. A törvény **normaszöveg tervezete kifejezetten lehetővé teszi (szövegszerűen tartalmazza) a kéttényezős tarifarendszer alkalmazását**, ezzel az Alkotmánybíróság 26/2006. (VI.15.) számú határozatában felvetett jogalkalmazási problémákat is orvosolni igyekszik.

Tisztelettel kérem Miniszterelnök Urat, hogy lehetősége szerint segítse elő a probléma megoldását vagy az ÖTM tevékenységének a KVM és PM szakirányítási tevékenységéhez hangolásával, vagy az új jogszabály mielőbbi megalkotásának elősegítésével.

Kérdezem Miniszterelnök Urat, hogy a problémát rendező, jelenleg előkészítés alatt álló törvénymódosítás ténylegesen mikorra várható, és annak hatályba lépéséig a várható törvényi előírásnak már feltehetően jelenleg is megfelelő gyakorlatot folytató városok, miként reagálhatnak másképp a Közigazgatási Hivatalok törvényességi észrevételeire, mint hatályban tartva jelenlegi rendelkezéseiket?

Budapest, 2007. április 30.

Várom megtisztelő válaszát:

Dr. Gyimesi Endre
Országgyűlési képviselő
FIDESZ-Magyar Polgári Szövetség